

Lieschen opende hem de deur en keek hem bijna angstig aan toen hij zich onmiddellijk naar de sterfkamer begaf. In de gang kwam hij de non tegen, beantwoordde haar zwijgenden groet en trad alleen binnen. Een sterke bloemengeur vervulde de kamer, maar Jules zag geen bloemen, de gordijnen om het ledikant waren geheel gesloten. Hij keek rond, alles was keurig in orde. Hij aarzelde om het ledikantbehangsel te openen, de dokter had gezegd dat zij veranderd was. Hij stelde zich voor iets heel akeligs te zullen aanschouwen. 't Was eigenlijk volstrekt niet meer noodig haar nog eens te zien. Terwijl hij zich dat voorhield schoof zijn hand, als onafhankelijk van zijn wil, het gordijn open. De verandering, waarvan de dokter gesproken had, was gering, althans weinig zichtbaar voor den leek. Behalve het hoofd zag men bijna niets van het lijk, want het geheele bed was als het ware bedekt door een overvloed van witte seringens, jasmijnen en meidoorn en plotseling kwam het Jules als een bittere satire voor, dat kleed van levende, geurende bloemen waaruit dat akelig doodshoofd stak met de pijnlijk verwrongen trekken, de blauwe, geopende lippen en de zwarte schaduwen om de reeds geheel weggezonden oogen. Hij kon er niet langer naar zien en liet het gordijn zinken. Hij had nooit gedacht dat hij zich zoo vreemd, zoo zonderling gevoeld zou hebben bij het doodsbed van zijn vrouw. Het zou misschien niet zoo erg zijn geweest als die pijnlijke trek niet zoo gebleven was. De dokter had alleen van fysiek lijden gesproken, zou zij ook moreel geleden hebben? Niemand wist er iets van, zij had immers niets gezegd, maar 't was toch vreeselijk om zoo alleen, zoo verlaten te sterven en hij wist zich geen rekenschap te geven van zijn gewaarwording, maar hij kwam zich zelf als een hardvochtige egoïst vóór. Hij haalde de schouders op over zijn eigen dwaasheid. 't Was om te lachen, al dat akelige en ongewone maakte hem ziek als een zenuwachtige vrouw. Hij ging naar de andere kamer, waar hij ook den vorigen avond geweest was, en schelde.

„Wie heeft al die bloemen hier gebracht”, vroeg hij. Zijn stem klonk barsch en het meisje keek hem verschrikt aan.

„Zuster Ursula en ik”, begon zij zacht in haar onduidelijk, zuidelijk dialect, maar een weduwe met haar kinderen waar mevrouw goed voor was, hebben van morgen een heelen voorraad gebracht.”

Een glimlach speelde om zijn lippen. Dus was zij weldadig geweest, vroom was zij waarschijnlijk ook geworden. Dat was zoo dikwijls het geval. In een zeker vertoon van weldoen had zij dan vergoeding gezocht en misschien wel gevonden ook.

„Mevrouw bezocht zeker trouw de armen?” vroeg hij verder aan Lieschen die bij de deur was blijven staan, niet wetende of hij haar nog noodig had.

„O neen nooit. Die vrouw was een weduwe die voor mevrouw naaide en dikwijls wat kreeg, omdat zij zoo fatsoenlijk is en haar kinderen nog te klein zijn om iets te verdienen.”

„Zoo!” Hij aarzelde een oogenblik, maar hij moest toch iets weten.

„Had mevrouw veel kennissen en dames die haar kwamen bezoeken?”